

Arrest

nr. 326 569 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. SAHBAZ
Kouterstraat 16
9940 EVERGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. SAHBAZ. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 januari 2016 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 april 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 december 2022 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien maanden en ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek, gedurende een termijn van vijf jaar.

Op 22 maart 2023 ontvangt de commissaris-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

Op 30 juni 2023 bevestigt het Hof van Beroep te Gent het vonnis in eerste aanleg en wordt verzoeker definitief veroordeeld tot zestien maanden gevangenisstraf en tot ontzetting uit de in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek genoemde rechten gedurende een termijn van vijf jaar, wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen.

Op 31 juli 2024 wordt verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord om hem de gelegenheid te geven te reageren op de mogelijke intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaan van Pashtounse etnie en soennitisch moslim. U bent momenteel 28 jaar uit en afkomstig uit het dorp Bajawri, district Dashte Archi, provincie Kunduz.

U vertrok eind 2015 uit Afghanistan. U verklaarde dat uw broer Z. als strijder door de taliban was opgeëist en dat de taliban van uw vader eisten om ook u aan hen te overhandigen. In plaats van de taliban te vervoegen, vertrok u uit het land. U reisde zo'n 40 dagen tot België en diende als 20-jarige op 22 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Op 29 april 2016 werd u de vluchtelingenstatus door het CGVS geweigerd. Er werd geen geloof gehecht aan uw vermeende rekrutering door de taliban en de problemen die daaruit voortvloeiden. Gezien uw afkomst uit het district Dashte Archi van de provincie Kunduz en rekening houdend met de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, werd u wel de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 12 december 2022 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden en ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 strafwetboek, gedurende een termijn van vijf jaar.

Op 30 juni 2023 bevestigde het Hof van Beroep te Gent het vonnis in eerste aanleg en werd u definitief veroordeeld tot 16 maanden gevangenisstraf wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen. U werd tevens gedurende 5 jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet.

Op 22 maart 2023 ontving het CGVS een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, organiseerde het CGVS voor u op 31 juli 2024 een persoonlijk onderhoud. U betuigt spijt en biedt uw verontschuldiging aan. U werkt momenteel in een horecazaak in Brugge en was ook voorheen op de Belgische arbeidsmarkt actief. U behaalde één taalcertificaat Nederlands. Nog verloofde u zich in 2022 met uw intussen 19-jarige maternale nicht. U heeft hier in België nauw contact met verschillende ooms en neven, die ook in België wonen. Uw nauwste vrienden zijn ook Afghanen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omwille van uw lange verblijf in België. U vreest dat de taliban u als ongelovige zullen bestempelen. Voorts verwijst u naar het verblijf van uw (schoon)familie en verloofde in België. U voegt toe dat uw vrouw op school geen hoofdbedekking mag dragen en dat de taliban het een probleem vinden dat u dat toelaat. Ook herhaalt u dat de taliban u trachtten te rekruteren en dat uw broer Z. nog steeds vermist is. Nog wijst u erop dat u in België altijd heeft gewerkt, belastingen afdroeg en zich op één incident na altijd goed heeft gedragen.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: uw arbeidsovereenkomst van juni 2024; een taalcertificaat Nederlands richtgraad 1 van juni 2024; kopieën van de verblijfskaart van uw verloofde en van de Belgische identiteitskaart van uw schoonvader/maternale oom.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 29 april 2016 op grond van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1, c) bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

*Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 12 december 2022 door de Correctionele Rechtbank van Gent (Rechtbank van Eerste Aanleg) en op 30 juni 2023 door het Hof van Beroep in Gent veroordeeld werd tot een **effectieve gevangenisstraf van 16 maanden**, omwille van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen. U werd tevens gedurende vijf jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet (Vonnis 12/12/2022, p.2, 13).*

Uit het vonnis van de rechtbank en het arrest van het Hof van Beroep (Vonnis 12/12/2022, p. 3-5, arrest 30/06/ 2023, p. 3-12) blijkt dat u in juni 2021 een vrouw een lift heeft gegeven en in de auto de hand van de vrouw onder dwang op uw geslachtsdeel hebt gelegd en dat u aan haar borst heeft gezeten; en dat u augustus 2021 een andere vrouw die in uw nachtwinkel was, betast heeft aan de onderkant van haar been tegen haar wil.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*

Dat het in casu een ernstig misdrijf betreft blijkt uit de aard van het misdrijf, zijnde aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen, en het feit dat u hiervoor door een Belgische rechtbank en het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden en ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 strafwetboek, gedurende een termijn van vijf jaar.

*De gepleegde feiten worden door de rechtbank als **bijzonder ernstig** beschouwd. De rechtbank stelde vast dat u fysieke overmacht en fysiek geweld gebruikte om het slachtoffer te dwingen tot handelingen ondanks haar expliciet verzet en duidelijk gebrek aan toestemming. De rechtbank oordeelde hierbij dat de wijze waarop u tewerk ging getuigde van een seksueel agressieve ingesteldheid en een onderliggende seksuele problematiek waarbij u enkel oog had voor de invulling van uw eigen seksuele driften, met totale miskennen voor de persoon van het slachtoffer. De psychische en sociale gevolgen voor het slachtoffer werden door de rechtbank als ingrijpend bestempeld. De rechtbank oordeelde verder dat uw handelingen getuigden van een reële maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen de maatschappij beschermd dient te worden. Uw flagrant gebrek aan inzicht onderstreepte volgens de rechtbank niet alleen uw maatschappelijke gevaarlijkheid maar zorgde ook voor bijkomende schade voor het slachtoffer en haar omgeving (Vonnis 12/12/2022, p. 9, 10).*

Het Hof van Beroep oordeelde dat de tenlastelegging correct werd gekwalificeerd en dat uw schuld aan de feiten van de tenlastelegging bewezen was.

Het Hof oordeelde dat u misbruikt maakte van de penibele situatie waarin het slachtoffer verkeerde en dat het bewezen misdrijf getuigde van een verstoord seksueel normbesef. Uw handelingen getuigden volgens het Hof van een agressieve seksuele ingesteldheid en een onderliggende seksuele problematiek waarbij u enkel oog had voor de invulling van uw seksuele wensen. Dat u hiermee de seksuele integriteit van het slachtoffer ernstig schond sprak volgens het Hof op zich.

*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.*

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat een Belgische rechtbank en het Hof van Beroep de u ten laste gelegde feiten als bewezen achtten en u als dader veroordeelden tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden, omwille van aanranding van de eerbaarheid met geweld of

bedreiging jegens meerderjarigen. U werd tevens gedurende vijf jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet.

De rechtbank oordeelde hierbij dat u doelbewust, slinks en planmatig een situatie creëerde om een jonge vrouw seksueel te misbruiken waarbij u doelbewust uw seksuele intenties maskeerde onder het mom van hulpvaardigheid. Een handeling die bovendien gekaderd diende te worden in een breder seksueel deviant gedragspatroon. Zoals eerder aangehaald oordeelde het Hof van Beroep dat de tenlastelegging correct werd gekwalificeerd en dat uw schuld aan de feiten van de tenlastelegging bewezen was. Volgens het Hof pleegde u de feiten van de tenlastelegging met eenzelfde voortgezet misdadig opzet.

*Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 31 juli 2024 werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.***

U verklaarde dat u spijt heeft van wat er gebeurde; dat zich altijd excuseerde voor de feiten; dat het slechts een eenmalige feit betrof; en dat u uw straf heeft uitgezeten (CGVS, pp. 4, 10).

Zowel uit het arrest als uit het vonnis blijkt echter nergens dat u effectief en oprecht berouw toonde. Sterker nog, u betwiste de feiten; maakte gewag van een “stank voor dank” dossier; bleek uw verklaringen over het incident telkenmale te wijzigen in uw eigen voordeel en getuigde van een flagrant gebrek aan inzicht(vonnis 12/12/2020, p. 8-11 arrest 30/06/2023, p. 10, 11). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud door het CGVS blijkt u de feiten waar u voor werd veroordeeld nog steeds te betwisten door te stellen dat u het slachtoffer niet onder druk zette (CGVS, pp. 7).

Hierbij kan nog worden gewezen op de vaststelling dat uw eerdere voorwaardelijke vrijstelling en de begeleiding voor uw seksualiteitsbeleving die u diende te volgen allerm minst probleemloos verliepen en het Hof vaststelde dat u niet intrinsiek gemotiveerd was om voorwaarden na te komen (arrest 30/06/2023, p. 12). De verklaringen die u bij het CGVS aflegt over uw begeleiding zijn overigens allerm minst overtuigend te noemen (CGVS, pp. 4, 5)

Dat het hier een eenmalig feit betrof klopt overigens niet aangezien u kort na de feiten van juni 2021 opnieuw een jonge vrouw ongewenst betastte.

Wat er ook van moge zijn, uw voorgehouden spijt, uw excuses, uw claim dat het een eenmalig voorval betrof en het feit dat u uw straf heeft uitgezeten doen geen afbreuk aan het feit dat u werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c).

Deze zaken doen bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat dergelijke redenen een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Het feit dat u al werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor het ernstig misdrijf dat u pleegde, verhindert daarenboven niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten.

Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is **het beginsel “ne bis in idem” in dit geval niet van toepassing.**

Dat u een verloofde in België heeft met wie u een gezin wil stichten en die u zal moeten onderhouden (CGVS, pp. 7, 9-11); en uw opmerking dat u in België werkt(e) en belastingen betaalde (CGVS, pp. 6, 10), doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan bovendien enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat uw subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Deze beslissing bevat geen effectieve verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

Wat betreft de elementen die worden aangebracht in verband met een mogelijke nood aan internationale bescherming, in casu vrees voor vervolging door de taliban omwille van hun poging om u te rekruteren en de vermissing van uw broer Z. (CGVS, pp. 3, 8, 11), moet worden opgemerkt dat, naast het feit dat uw voorgehouden vervolging omwille hiervan reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, dit evenmin elementen betreffen die afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet; dat u hierom dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en dat uw subsidiaire beschermingsstatus om deze reden moet worden ingetrokken. Deze elementen worden evenwel meegenomen in het terugleidingsadvies.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze vormen louter een aanwijzing voor uw werkzaamheden in België, het feit dat u een taalopleiding volgde en de identiteit en verblijfstatus van uw verloofde en oom.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband moet worden gewezen op het feit dat uw asielerzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielerlaas, in casu voorgehouden vervolging door de Taliban omdat ze u wilden rekruteren en de dood van uw broer. U brengt in het kader van onderhavige procedure geen elementen aan die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze asielmotieven kan weerleggen.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt het CGVS vast dat de veiligheidssituatie in uw land van nationaliteit thans niet van dien aard is dat ze een terugkeer in de weg staat.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op

aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen***

individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 0 2 4 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm\(europa.eu\)](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu))) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te

keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u als bijna 20-jarige Afghanistan verliet; dat u slechts één taalopleiding Nederlands volgde, nota bene pas in 2024; dat u van zins was om in België met uw Afghaanse vrouw – tevens maternale nicht – te huwen voor haar achttiende; dat u uw vrije tijd voornamelijk doorbrengt met uw familieleden die in België woonachtig zijn; dat u uitlegt dat uw familieactiviteiten in België gescheiden van sekse zijn; en dat uw nauwe vrienden evenmin van Belgische komaf zijn (CGVS, pp. 2, 6, 7-8, 10-11). Ter staving hiervan legde u de verblijfskaart van uw verloofde alsook de identiteitskaart van uw schoonvader/maternale oom voor. U heeft hiermee echter niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U haalt aan dat u dermate bent geïntegreerd in België dat een terugkeer voor u niet mogelijk is (CGVS, pp. 6, 9-11). Ter staving hiervan legt u een arbeidsovereenkomst en taalcertificaat voor. Dit alles werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse

samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Er is tot slot geen enkele reden om aan te nemen dat de Taliban actief op zoek zouden gaan naar aanwijzingen of informatie dat u in het buitenland feiten van openbare orde heeft gepleegd noch dat zij anderszins op de hoogte zouden zijn van het feit dat u op 30 juni 2023 in België werd veroordeeld voor een crimineel feit. Immers, uit uw verklaringen blijkt niet dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert vier middelen aan en licht deze als volgt toe:

"Eerste middel : de subsidiaire beschermingsstatus en het ernstige misdrijf

Art. 48/2. [...]

Art. 48/3; [...]

Verzoeker ontkent met klem een ernstige misdrijf te hebben begaan. De Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft de toepasselijke rechtsregels niet correct toegepast. Artikel 55/4, §1 c) verwijst naar een ernstige misdrijf. De memorie van toelichting van voornoemd artikel verwijst voor de betekenis van 'ernstig misdrijf' naar het UNHCR-handboek. Dat wijst erop dat het begrip 'misdrijf' in verschillende rechtssystemen een andere betekenis heeft. Enkel doodslag en/of een ander feit waarop een zeer zware straf staat, komt in aanmerking volgens het UNHCR. Dus geen lichte strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, ook niet wanneer ze in het strafrecht van de staat als 'misdrijf' omschreven zijn. Verzoeker werd niet vervolgd wegens verkrachting en/of seksuele handelingen te hebben gesteld jegens minderjarigen. De feiten van verzoeker dateren van voor de hervorming van het seksueel strafrecht op 1 juni 2022.

Tweede middel: taliban is aan de macht in Afghanistan

Art. 55/5 [...]

Verzoeker vraagt om hiermee rekening te houden bij de beoordeling van voorliggen verzoek tot nietigverklaring.

Derde middel: privé- en gezinsleven in België

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 (hierna EVRM).

Art. 8 EVRM [...]

Vierde middel: algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, en de Algemene Rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, nl. Zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en zijn subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 17 maart 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, december 2023
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023
- COI Focus Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

4. Beoordeling

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De commissaris-generaal heeft de bevoegdheid om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”*

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de redenen waarom de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden. In het tweede onderdeel van de bestreden beslissing adviseert de commissaris-generaal of een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

[...]

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;”

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgische recht van artikel 19, tweede en derde lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip ‘ernstig misdrijf’ wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (ibid., §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak blijkt dat het ‘ernstig’ karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi

Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109). Daarenboven dient men over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus eenmaal er vastgesteld wordt dat verzoeker een ernstig misdrijf gepleegd heeft.

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

In casu ligt de bewijslast bij commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker op 29 april 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. In de bestreden beslissing wordt dit op pertinente en correcte wijze gemotiveerd als volgt:

“Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 12 december 2022 door de Correctionele Rechtbank van Gent (Rechtbank van Eerste Aanleg) en op 30 juni 2023 door het Hof van Beroep in Gent veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden, omwille van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen. U werd tevens gedurende vijf jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet (Vonnis 12/12/2022, p.2, 13).

Uit het vonnis van de rechtbank en het arrest van het Hof van Beroep (Vonnis 12/12/2022, p. 3-5, arrest 30/06/ 2023, p. 3-12) blijkt dat u in juni 2021 een vrouw een lift heeft gegeven en in de auto de hand van de vrouw onder dwang op uw geslachtsdeel hebt gelegd en dat u aan haar borst heeft gezeten; en dat u augustus 2021 een andere vrouw die in uw nachtwinkel was, betast heeft aan de onderkant van haar been tegen haar wil.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Dat het in casu een ernstig misdrijf betreft blijkt uit de aard van het misdrijf, zijnde aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen, en het feit dat u hiervoor door een Belgische rechtbank en het Hof van Beroep veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden en ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, lid 1 strafwetboek, gedurende een termijn van vijf jaar.

De gepleegde feiten worden door de rechtbank als bijzonder ernstig beschouwd. De rechtbank stelde vast dat u fysieke overmacht en fysiek geweld gebruikte om het slachtoffer te dwingen tot handelingen ondanks haar expliciet verzet en duidelijk gebrek aan toestemming. De rechtbank oordeelde hierbij dat de wijze waarop u tewerk ging getuigde van een seksueel agressieve ingesteldheid en een onderliggende seksuele problematiek waarbij u enkel oog had voor de invulling van uw eigen seksuele driften, met totale miskenning voor de persoon van het slachtoffer. De psychische en sociale gevolgen voor het slachtoffer werden door de rechtbank als ingrijpend bestempeld. De rechtbank oordeelde verder dat uw handelingen getuigden van een reële maatschappelijke gevaarlijkheid waartegen de maatschappij beschermd dient te worden. Uw flagrante gebrek aan inzicht onderstreepte volgens de rechtbank niet alleen uw maatschappelijke gevaarlijkheid maar zorgde ook voor bijkomende schade voor het slachtoffer en haar omgeving (Vonnis 12/12/2022, p. 9, 10).

Het Hof van Beroep oordeelde dat de tenlastelegging correct werd gekwalificeerd en dat uw schuld aan de feiten van de tenlastelegging bewezen was.

Het Hof oordeelde dat u misbruikt maakte van de penibele situatie waarin het slachtoffer verkeerde en dat het bewezen misdrijf getuigde van een verstoord seksueel normbesef. Uw handelingen getuigden volgens het

Hof van een agressieve seksuele ingesteldheid en een onderliggende seksuele problematiek waarbij u enkel oog had voor de invulling van uw seksuele wensen. Dat u hiermee de seksuele integriteit van het slachtoffer ernstig schond sprak volgens het Hof op zich.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt onmiskenbaar uit het feit dat een Belgische rechtbank en het Hof van Beroep de u ten laste gelegde feiten als bewezen achtten en u als dader veroordeelden tot een effectieve gevangenisstraf van 16 maanden, omwille van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen. U werd tevens gedurende vijf jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet.

De rechtbank oordeelde hierbij dat u doelbewust, slinks en planmatig een situatie creëerde om een jonge vrouw seksueel te misbruiken waarbij u doelbewust uw seksuele intenties maskeerde onder het mom van hulpvaardigheid. Een handeling die bovendien gekaderd diende te worden in een breder seksueel deviant gedragspatroon. Zoals eerder aangehaald oordeelde het Hof van Beroep dat de tenlastelegging correct werd gekwalificeerd en dat uw schuld aan de feiten van de tenlastelegging bewezen was. Volgens het Hof pleegde u de feiten van de tenlastelegging met eenzelfde voortgezet misdadig opzet.”

In de bestreden beslissing wordt daarnaast rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen voor het eventuele behoud van zijn status. De commissaris-generaal heeft hieromtrent met reden als volgt overwogen:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 31 juli 2024 werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U verklaarde dat u spijt heeft van wat er gebeurde; dat zich altijd excuseerde voor de feiten; dat het slechts een eenmalige feit betrof; en dat u uw straf heeft uitgezeten (CGVS, pp. 4, 10).

Zowel uit het arrest als uit het vonnis blijkt echter nergens dat u effectief en oprecht berouw toonde. Sterker nog, u betwiste de feiten; maakte gewag van een “stank voor dank” dossier; bleek uw verklaringen over het incident telkenmale te wijzigen in uw eigen voordeel en getuigde van een flagrant gebrek aan inzicht (vonnis 12/12/2020, p. 8-11 arrest 30/06/2023, p. 10, 11). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud door het CGVS blijkt u de feiten waar u voor werd veroordeeld nog steeds te betwisten door te stellen dat u het slachtoffer niet onder druk zette (CGVS, pp. 7).

Hierbij kan nog worden gewezen op de vaststelling dat uw eerdere voorwaardelijke vrijstelling en de begeleiding voor uw seksualiteitsbeleving die u diende te volgen allerminst probleemloos verliepen en het Hof vaststelde dat u niet intrinsiek gemotiveerd was om voorwaarden na te komen (arrest 30/06/2023, p. 12). De verklaringen die u bij het CGVS aflegt over uw begeleiding zijn overigens allerminst overtuigend te noemen (CGVS, pp. 4, 5)

Dat het hier een eenmalig feit betrof klopt overigens niet aangezien u kort na de feiten van juni 2021 opnieuw een jonge vrouw ongewenst betastte.

Wat er ook van moge zijn, uw voorgehouden spijt, uw excuses, uw claim dat het een eenmalig voorval betrof en het feit dat u uw straf heeft uitgezeten doen geen afbreuk aan het feit dat u werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c).

Deze zaken doen bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat dergelijke redenen een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Het feit dat u al werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor het ernstig misdrijf dat u pleegde, verhindert daarenboven niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten.

Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het beginsel “ne bis in idem” in dit geval niet van toepassing.

Dat u een verloofde in België heeft met wie u een gezin wil stichten en die u zal moeten onderhouden (CGVS, pp. 7, 9-11); en uw opmerking dat u in België werkt(e) en belastingen betaalde (CGVS, pp. 6, 10), doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM kan bovendien enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd,

dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat uw subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Deze beslissing bevat geen effectieve verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

Wat betreft de elementen die worden aangebracht in verband met een mogelijke nood aan internationale bescherming, in casu vrees voor vervolging door de taliban omwille van hun poging om u te rekruteren en de vermissing van uw broer Z. (CGVS, pp. 3, 8, 11), moet worden opgemerkt dat, naast het feit dat uw voorgehouden vervolging omwille hiervan reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, dit evenmin elementen betreffen die afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet; dat u hierom dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en dat uw subsidiaire beschermingsstatus om deze reden moet worden ingetrokken. Deze elementen worden evenwel meegenomen in het terugleidingsadvies.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze vormen louter een aanwijzing voor uw werkzaamheden in België, het feit dat u een taalopleiding volgde en de identiteit en verblijfstatus van uw verloofde en oom.”

Het vonnis en het arrest waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze hebben kracht van gewijsde.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar deze in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal niet mocht overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° juncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 juni 2023 definitief werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zestien maanden en tot ontzetting uit de in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek genoemde rechten gedurende een termijn van vijf jaar wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen. Bovendien dient hij een bijdrage te betalen voor het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk en met recht gemotiveerd dat en waarom de door verzoeker gepleegde feiten dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf, hetgeen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° juncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt.

In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het bekritisieren van de beoordeling van de commissaris-generaal en meent dat de hem ten laste gelegde feiten niet ernstig genoeg zijn om als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) te worden beschouwd omdat hij niet werd veroordeeld voor verkrachting en/of seksuele handelingen jegens minderjarigen.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Zijn handelingen - met name de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen - betreffen een ernstig misdrijf. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 29 april 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze personen kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op een miskenning van alle redelijkheid door de commissaris-generaal in haar beoordeling.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, §2, 1° juncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De door verzoeker aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

4.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/5/1, §3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal

van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat de taliban nu aan de macht is in Afghanistan en dat, indien hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, dit een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, is - gelet op het bovenstaande - dan ook niet dienstig.

4.6. Een schending van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet kan evenmin dienstig worden aangevoerd. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op beslissingen tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus terwijl de bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus betreft in toepassing van de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten. De commissaris-generaal heeft het dossier van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.9. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 29 april 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS